

WPLYW ODDAWANIA DZIESIECINY

Tekst biblijny: 1 Kor 9,13-14.

Cel ucznia

Poznanie: Zrozumienie, że oddawanie dziesięciny nie tylko otwiera Boże spichlerze, ale także służy dystrybucji dóbr udzielanych przez Boga w celu rozwijania Bożej misji.

Odczucie: Odczucie odpowiedzialności za uczestniczenie w oddawaniu dziesięciny jako środka służącego głoszeniu ewangelii.

Działanie: Używanie swojego wpływu i osobistych starań w celu zachęcenia innych do oddawania dziesięciny.

Plan nauczania

I. Poznanie: Boża misja jest utrzymywana przez lud Boży.

- A. Jaki jest cel pierwszoplanowego przeznaczenia dziesięciny?
- B. Jak mają być dystrybuowane Boże błogosławieństwa?
- C. Jakie jest powiązanie między oddawaniem dziesięciny a zbawieniem z łaski przez wiarę?

II. Odczucie: Odczucie odpowiedzialności za inwestowanie z Bogiem.

- A. Na czym polega różnica między odczuwaniem obowiązku oddawania dziesięciny (jako środka służącego rozwojowi dzieła Bożego) a legalistycznym (faryzejskim?) podejściem do oddawania dziesięciny?
- B. Jak wierzący mogą pielęgnować pragnienie ofiarności i chronić się w ten sposób przed egoizmem?

III. Działanie: Przeznaczenie Bożych błogosławieństw na dzieło Boże.

- A. Jak wierzący mogą zachęcać innych wierzących do oddawania dziesięciny unikając jednocześnie atakowania ich?
- B. Jak uczestniczenie w rezultatach pracy kaznodziejów zachęca do oddawania dziesięciny tych, którzy jeszcze jej nie oddają?
- C. Jak bycie wiernym Bożemu powołaniu umacnia naszą wiarę?

Podsumowanie: Zrozumienie wpływu oddawania dziesięciny wzmacnia nasze postanowienie, by być wiernymi szafarzami środków powierzonych nam przez Boga, byśmy nimi zarządzali.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: 1 Kor 9,13-14.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Wspieranie Bożej misji daje dawcy osobiste, duchowe i doczesne błogosławieństwa. Jednocześnie Bóg błogosławi tych, którzy korzystają z dobrodziejstw Jego misji.

Tylko dla nauczyciela: W książce *Wychowanie* Ellen White zawarła piękny słowny obraz ofiarności. Czerpiąc porównanie ze zjawisk związanych ze zbiornikami i przepływem wody, zapisała dwa spostrzeżenia istotne dla naszego studium: (1) kiedy małe strumienie łączą siły i tworzą większe rzeki płynące do morza, zasilają w wodę miejsca, przez które przepływają, pozwalając roślinności wzrastać; (2) choć morza, rzeki i większe zbiorniki wodne przyciągają najwięcej uwagi, to jednak nie istniałyby bez tych małych strumyków i potoków, które je zasilają.

Jak ta analogia ma się do oddawania dziesięciny? Wszędzie tam, gdzie dziesięcina jest używana dla szerzenia Bożej misji, następuje rozwój i pojawia się piękno. Rozwój nie jest wszędzie jednakowy. Przypowieść Chrystusa o różnych rodzajach gleby uczy nas, że siew także ma wpływ na efekt. Czasami rozwój jest powolny, a innym razem szybki, a zależy to od wielu czynników. Jednak bez zaopatrzenia w wodę rozwój byłby zupełnie niemożliwy. Niektórzy twierdzą, że nie oddają dziesięciny, bo nie akceptują tego, jak jest ona wydawana. Czy takie rozumowanie jest uzasadnione?

Przesłanie drugiego z tych dwóch porównań pięknie ilustruje korzyści wynikające ze współdziałania. Jak strumienie i potoki łączą się, zaopatrując w wodę rzeki i oceany, tak połączenie naszych wysiłków nakierowanych na Boga, jakkolwiek małych, prowadzi od znaczącego rozwoju królestwa Bożego.

Wstępne zadanie: Jeśli to możliwe, przynieś do klasy kilka kłębków włóczki o różnych kolorach i połóż je w takim miejscu, by uczestnicy lekcji je widzieli. Trzymając kawałek włóczki rozpięty w rękach poproś kogoś z uczestników, by go rozerwał. Nie powinno to być zbyt trudne. Potem poproś, by spróbował rozerwać dwa kawałki włóczki jednocześnie. Powtórz tę samą próbę dodając kolejny kawałek włóczki, aż do czasu, gdy nikt nie będzie w stanie ich rozerwać. Następnie zapytaj: „Czy ostatni dodany kawałek włóczki był mocniejszy od poprzednich?”. Odpowiedź będzie oczywiście brzmiała „nie”. „Dlaczego zatem po dodaniu go do wiązki nie można jej było rozerwać?”. Odpowiedź: Połączona odporność na rozerwanie wszystkich kawałków włóczki składa się na jeden mocny sznur.

Co ta analogia może sugerować ludziom, którzy chcą samodzielnie dysponować „ich” dziesięciną niezależnie od Kościoła, wydając ją na osobiste i dobre same w sobie projekty? Jakie dobrodziejstwa wynikają z tego, że wierzący łączą swoje wysiłki w jedną silną całość przy pomocy spichlerza? (Jeśli nie masz włóczki, możesz użyć zwykłych patyków, próbując złamać najpierw jeden, a potem dwa, trzy i więcej na raz. Następnie omów odpowiedzi na pytania).

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Czy zastanawiałeś się, jak Jezus mógł intensywnie podróżować, regularnie przemawiać, nie pracować zarobkowo, a jednak mieć pokarm, odzież i dach nad głową? Łukasz odpowiada na to pytanie. „Kilka kobiet, które On uleczył od złych duchów i od chorób, Maria zwana Magdaleną, z której wyszło siedem demonów, i Joanna, żona Chuzy, zarządcy dóbr Heroda, i Zuzanna, i wiele innych, które służyły im majątkami swymi” (Łk 8,2-3). Najwyraźniej z tych słów wynika, że zamożni wyznawcy, w tym żona wysokiego dostojnika państwowego, zapewniali środki niezbędne na utrzymanie Jezusa i Jego uczniów. W starożytności w izraelskim systemie religijnym

Lewici i kapłani byli utrzymywani z dziesięciny. Współcześnie wierzący mają przywilej stosować tę wypróbowaną praktykę wspierając Bożą misję na ziemi.

Komentarz biblijny

I. Nakaz Chrystusa (przeczytaj 1 Kor 9,13-14; Mk 16,15; Mt 28,19-20; 2 Kor 11,7-10; 1 Tm 5,17-18; Ml 3,10).

Paweł mówi, że Chrystus „postanowił (...) ażeby ci, którzy ewangelię zwiastują, z ewangelii żyli” (1 Kor 9,14). „Postanowił” należy właściwie rozumieć w sensie „ustanowił”. Greckie słowo *diatassē* jest różnie tłumaczone jako „zaordynował”, „nakazał”, „zarządził” i „wyznaczył”. Wyznaczył sugeruje wybór. Taki sposób utrzymywania tych, którzy głoszą ewangelię, został zaordynowany przez Boga. Każdy, kto proponuje alternatywę, jest zmuszony znaleźć inne biblijne uzasadnienie, jako że to ustanowienie wyraźnie zostało zaaprobowane, poparte i nakazane przez Chrystusa.

Przedkładając tę zasadę Tymoteuszowi (1 Tm 5,17-18) Paweł cytuje zarówno *Stary Testament* (Pwt 25,4) jak i *Nowy Testament* (Mt 10,10; Łk 10,7), przy czym ostatni cytat to słowa samego Chrystusa. Oddawanie dziesięciny jest nie tylko ludzkim mechanizmem utrzymania służby ewangelii, ale boskim systemem ustanowionym przez Chrystusa w celu budowania królestwa Bożego.

Do rozważenia: Jak właściwe zrozumienie tego boskiego ustanowienia strzeże nas przed pokusami indywidualnego decydowania sposobu wykorzystania dziesięciny?

II. Nieograniczone błogosławieństwa (przeczytaj Ml 3,8-12; 1 P 3,8-9; Łk 6,38; Dz 20,35; Jr 17,7).

Gdyby chrześcijanie wiernie okazywali gotowość wspierania budowania królestwa Bożego w sposób wyznaczony przez Chrystusa, jakież cuda moglibyśmy oglądać! Czy wierzący szczerze mogą stwierdzić, że są przygotowani na wylanie niebiańskich błogosławieństw?

Bóg udziela swoich błogosławieństw naszym rodzinom w sprawach doczesnych i duchowych. Bóg zaplanował, że wierzący będą przekazicielami błogosławieństw, a nie ich biernymi magazynierami. W książce *Wychowanie* zostało to trafnie zilustrowane. Strugi zasilają strumienie, strumienie zasilają rzeki, rzeki uzupełniają wodę w oceanach, nad oceanami tworzą się chmury, z chmur pada deszcz i spływa strugami. Wszystko, co stworzył Bóg, służy czemuś innemu i odbiera dobrodziejstwa z zewnątrz.

Wierzący zostali powołani do ofiarności. Ofiarność daje Bogu miejsce do działania. Ludzie, którym wydaje się, że niczego im nie brakuje, nie są gotowi na przyjęcie Bożych darów. Czy należy się dziwić, że ludzie ofiarni są szczęśliwsi? Duch Święty obiecuje wypełnić duchowe i doczesne braki. Musimy ufać Jego obietnicy i czekać na Jego napełnienie.

Do rozważenia: Co dzieje się z procesem ustanowionym przez Chrystusa, kiedy wierzący usiłują zatrzymać dla siebie Boże błogosławieństwa?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Bóg jest właścicielem wszystkiego. Dlaczego więc prosi o twoje pieniądze?

Stop! Złe pytanie.

Dziesięcina to nie wkładanie pieniędzy do Bożej kieszeni. Jej najważniejszym celem nie jest też zapewnienie wypłaty kaznodziejom. Owszem, nauczyciele biblijni, pastory i ewangeliciści są utrzymywani z dziesięciny, ale prawdziwa lekcja i dobrodziejstwa są przeznaczone dla tego, kto oddaje dziesięcinę.

Ten, który jest Bożą Mądrością, sam Chrystus, ustanowił dziesięcinę. Zagarnięte pieniądze wkrótce spowodują zepsucie dalej psując tego, który je zagarnął. Ze względu na swą nieskończoną miłość do swych dzieci Bóg wzywa je do okazania wiary przez oddawanie dziesięciny, wiedząc, że gdy uczestniczą w tym, ich zdolność duchowego rozwoju jest niemal nieograniczona.

Pytania do przemyślenia/ zastosowania

A. Wierzmy, że żaden ludzki wysiłek nie może wpłynąć na nasze zbawienie, bo jesteśmy całkowicie zależni od Chrystusa w kwestii odkupienia. Dlaczego więc jesteśmy kuszeni, by myśleć, że zaspokojenie naszych fizycznych potrzeb zależy od ludzkiego wysiłku, a nie od opatrności Chrystusa?

B. Paweł w *Liście do Rzymian* ostrzega nas przed złudzeniem, że nasza dobroć w jakiś sposób zobowiązuje Boga do zbawienia nas. Dlaczego czasami jesteśmy skłonni myśleć, zgodnie z twierdzeniami kaznodziejów ewangelii dobrobytu, że oddawanie dziesięciny w jakiś sposób zobowiązuje Boga do obdarzania nas materialnym powodzeniem? Dlaczego tego rodzaju myślenie jest błędne i opiera się na niewłaściwym pojmowaniu ewangelii?

C. Poza uczciwym oddawaniem dziesięciny, jak wierzący mogą wspierać pastorów, nauczycieli, ewangelistów i innych pracowników Kościoła na linii frontu Bożej misji odkupienia?

D. Jak zachęciłbyś kogoś do wiernego oddawania dziesięciny, jeśli osoba ta została skrzywdzona przez pozbawionego skrupułów pastora czy nauczyciela dopuszczającego się rażących grzesznych zachowań?

E. Abyśmy nie zapomnieli o wcześniejszych Bożych błogosławieństwach, jakie praktyczne kroki możemy podjąć, by każdego dnia pamiętać o wierności Boga wobec nas?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Ludzie wiernie oddający dziesięcinę przyczynili się do wielkiego błogosławieństwa w świecie, gdyż dzięki nim ludzie powołani do pełnego zaangażowania w dzieło pozyskiwania uczniów dla Chrystusa mogli poświęcić tej służbie cały swój czas. Kościół Adwentystów Dnia Siódmego rozwinął się od małej grupy wierzących w północno-zachodniej części Stanów Zjednoczonych w globalny Kościół, stosownie do naszego powołania wskazanego w trójjanielskim poselstwie z Ap 14. Z ludzkiego punktu widzenia ten rozwój wydaje się niemożliwy bez wierności w oddawaniu dziesięcin i darów.

Zadania

1. Przeczytaj książkę o historii Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego opisującą rozwój Kościoła, zwracając szczególną uwagę na czasy kryzysów finansowych i to, jak Bóg przeprowadził przez nie swój Kościół.

2. Przeczytaj biografię ludzi znanych z ich wiary i wierności w oddawaniu dziesięciny.

3. Napisz pieśń o wierze, wierności i oddawaniu dziesięciny. Zaśpiewaj lub wyrecytuj jej tekst podczas lekcji.